

הקוצר והזאב

ליטא

הקוצר ישב לנוח, הוציא לחם
מהתרמיל והתחיל לאכול. פתאום
בא אליו הזאב מהיער ושואל:
"מה אתה אוכל, בן אדם?"
"לחם."
"תן לי לטעום."
הקוצר שבר חתיכת לחם ונתן לו.
הזאב בלע את הלחם, ליקק את
שפתיו ואמר:

"האוכל שלכם, בני אדם, טעים!
הייתי רוצה לאכול כזה כל יום."
"אז מה" אומר הקוצר "תזרע
תבואה, ותאכל כמה שרק תרצה!"
"ככה?" שמח הזאב "שמע הקוצר,
תעשה טובה, תלמד אותי איך
לעשות לחם."
והקוצר התחיל ללמד את הזאב:
"בהתחלה צריך לחרוש אדמה."
"ואז יהיה לחם?"
"מה אתך, מה אתך!" עונה הקוצר
"בסתיו תחרוש, תישדד ותזרע את
הגרעינים, הם ינוחו באדמה במשך

ממהר מאוד לאכול! את הקמח צריך
לערבב במים, ללוש, להחמיץ בצק,
להכניס לתנור..."
"ואז יהיה לחם?"

החורף, באביב ינווט שיפון ובקיץ..."
"בקיץ אפשר לאכול!"
"איפה! בקיץ השיפון יבשיל, צריך
לקצור אותו, לקשור בעלומות, לבנות
ערמות כדי שהרוח תיבש, השמש
תחמם, ואז.."
"ואז יהיה לחם!" קרא הזאב.
"לא, לא יהיה עוד" אמר הקוצר
"צריך להוביל את השיפון לגורן,
לדוש אותו, להפריד מוץ, להוביל
גרעינים לטחנה, לטחון לקמח.."
"ולאכול!"
"אך זאב, זאב" אמר הקוצר "אתה

רואה שם עדר סוסים וביניהם סוסה
זקנה עם סיח קטן. הזאב חיכה עד
שהסוסה עם הסיח יתרחקו קצת
מהעדר וקרא:
"הי, סיח. האדם אמר לי לטרוף
אתך!"
"אז טרוף" ענה הסיח ובעצמו ניכנס
תחת הסוסה.
הזאב כעס והתנפל על הסוסה. אבל
היא נתנה לו בעיטה חזקה בפרסה
והוא עף למרחק. התאושש קצת
והתנפל שנית, אך קיבל מכת רגל
כזו מהסוסה, שכמעט כל העצמות

"כן, אז יהיה לחם. תוכל לאכול
אותו."
הזאב נאנח ואמר:
"לא, אינני רוצה לחם. משום מה הוא
לא כל כך טעים לי."
"ומדוע?" שאל הקוצר.
"צריך לחכות יותר מדי זמן ולעבוד
הרבה" ענה הזאב "מוטב תגיד לי
איך למלא מהר את הבטן שלי."
הקוצר חשב רגע ואחר כך אמר:
"לך למרעה. שם תראה סיח קטן -
תאכל אותו."
הזאב שמח ורץ למרעה.

"נו, אם האדם אמר, אין לי ברירה"
ענה האיל "רק אני מבקש - אל
תקרע אותי לחתיכות, אחי זאב, כי
הפרווה שלי תינזק. הבה נעשה כך:
תעמוד ליד הגדר, פתח את פיך
רחב, ואני ארוץ ואקפוץ לך ישר לתוך
הגרון."
הזאב ניגש לגדר, נעמד עם רגליים
חזק באדמה, פתח את הלוע כמה
שרק יותר רחב ומחכה.
והאיל רץ ו.. "טראך!" לזאב ישר עם
הקרניים בראש.
הזאב נפל על הארץ. שעתיים שכב

שלו נשברו.
חזר הזאב אל הקוצר.
"לא" אומר "הסיח לא לטעמי."
"מדוע?" שואל הקוצר
"הסוסה, אמא שלו. אצלה הפרסות
קשות מאוד."
הקוצר חשב רגע ואמר:
"אז טוב. לך לאחו. תראה שם איל.
הפרסות שלו דקיקות ורכות."
הזאב רץ לאחו. ראה שם איל ואומר
לו:
"שמע, איל. האדם אמר לי לאכול
אתך."

שם בלי לזכור דבר. והאיל ברח.
בסוף התעשת, הכרתו חזרה אליו,
פתח עיניים, סובב את ראשו ימינה
ושמאלה, הסתכל ולא ראה את
האיל. קם הזאב על רגליו ואומר:
"אכלתי את האיל או לא אכלתי?
כנראה אכלתי!.."